

Arrest

nr. 76 469 van 5 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter/rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 13 juni 2011 het Rijk binnen en diende op 14 juni 2011 een asielaanvraag in. Op 11 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, van Yemenitische oorsprong te zijn en in Taiz (Yemen) te zijn geboren. U woonde uw hele leven in Djibouti stad. U was onderdirecteur in de handelszaak van uw vader. Uw verwant, A. M. S., die u 'neef' noemt, was destijds lid van de 'garde républicaine' en was bijgevolg een getrouwe van de Djiboutiaanse president. Hij werd beschuldigd van poging tot staatsgreep en in 1998 verbannen uit Djibouti. Rechter Borrel (of diens vrouw) steunde uw neef. Uw neef vroeg asiel aan in België (zie dossier CG 98/16892 – O.V. 4754147) en verwierf intussen de Belgische nationaliteit. 3 tot 4 jaar na het vertrek van uw neef kregen zijn directe familieleden, als zijn ouders, zijn broers,... problemen. De dichte familie van uw neef M. werd uit Djibouti verbannen in oktober 2007 en hun documenten werden afgenomen. De president van Djibouti beschuldigde jullie ervan M. financieel te steunen en zodoende ook de oppositie te steunen. Omdat uw neef M. de steun van de Europese Unie geniet werd hij door de Djiboutiaanse autoriteiten immers beschouwd als een opposant. Jullie werden ook door de autoriteiten gedwarsboemd in jullie handelsactiviteiten, omdat de autoriteiten geen handelsconcurrentie duldden. Uw persoonlijke problemen begonnen in 2004. U had vooral problemen omwille van uw vermeende financiële steun aan uw neef M. (en aan de oppositie) en met de presidentsvrouw, en haar broer G. in het bijzonder. U en uw familie werden meermaals door G. zelf of via door hem gestuurde tussenpersonen bedreigd. Jullie familiehuis werd 5 à 6 keer beschoten. In 2010 werden de problemen erger, omdat er in 2011 verkiezingen zouden plaatsvinden en de autoriteiten uw familie ervan verdachten de oppositie te zullen steunen. Jullie kregen te maken met pesterijen vanwege de autoriteiten (extra belastingen, in beslag nemen van voedingswaren in de haven,...) die jullie handelsactiviteiten ondermijnden. In oktober 2010 kwam u uit zakenreis vanuit Dubai terug naar Djibouti. Toen u op de luchthaven uw paspoort voorlegde om dit te laten afstempelen, werd u aan de kant gezet. Er werden veiligheidsagenten geroepen, die u naar een lokaal brachten, waar u 4 uur werd vastgehouden en daarna weer werd vrijgelaten. Dezelfde avond belde G. u om te zeggen dat u zich ver van het bedrijven van politiek moest houden en dat u de boodschap aan (uw neef) M. moest doorgeven. Op 8 mei 2011 kwam de politie naar jullie huis. Ze vroegen jullie paspoorten en andere documenten onder bedreiging van een wapen. Alle documenten werden in beslag genomen. De dag nadien waarschuwden ze jullie dat jullie voorbereid moesten zijn om de volgende dag te reizen. Op 10 mei 2011 werden u, uw echtgenote, uw broers en de echtgenotes van uw broers op een vliegtuig naar Yemen gezet. Uw neef M. nam contact met u op en zei dat het beter was dat u naar België kwam. U had de indruk dat u noch in Yemen, noch in Djibouti een toekomst had en besloot te vertrekken. Via de broer van uw echtgenote kwam u in contact met een bediende van het Yemenitische Ministerie van Buitenlandse Zaken. Via deze laatste verkreeg u een Yemenitisch paspoort. Op 6 of 7 juni 2011 verliet u Yemen en u reisde via Cairo (Egypte) naar Frankrijk, waar u op 7 juni 2011 aankwam. Uw neef M. wachtte u daar op en u reisde met hem per trein naar België. U vroeg op 14 juni 2011 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u vanaf vlak na uw geboorte tot in mei 2011 een permanent verblijf in Djibouti (stad) zou hebben gehad.

U stelde vanaf kort na uw geboorte tot mei 2011 in de Rue de la République in Djibouti stad te hebben gewoond (gehoor CGVS, p. 2), maar wanneer u gevraagd werd in welke wijk ('quartier') van de stad, antwoordde u merkwaardig genoeg dat er geen 'quartiers' in de stad zijn (gehoor CGVS, p. 2). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat Djibouti stad wel degelijk is opgedeeld in wijken (zie informatie in het administratief dossier), zodat uw ontkennen van het bestaan van wijken in Djibouti stad – in het licht van uw bewering dat u er uw hele leven woonde – des te bevreemdender is. Op de vraag waar u naar school ging antwoordde u naar de 'Ecole Iraquienne' (gehoor CGVS, p. 5). Gevraagd waar die was gevestigd, antwoordde u dat het de wijk van de Ecole Iraquienne wordt genoemd en dat het dichtbij de zee is. Gevraagd of die wijk geen andere naam heeft, antwoordde u ontkennend en wanneer u daarop gevraagd wordt of er geen wijken in Djibouti zijn, antwoordde u dat er buiten de stad wel wijken zijn, maar dat het een kleine stad is en er geen wijken in de stad zijn, hetgeen andermaal wordt ontkracht door de eerder vermelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (gehoor CGVS, p. 5). Er kan overigens nog worden opgemerkt dat u verklaarde in de 'Ecole Iraquienne' lager en secundair onderwijs te hebben gevolgd en voltooid (gehoor CGVS, p. 5), daar waar uit het door u voorgelegde attest van scholing blijkt dat de school waar u onderwijs volgde 'Ecole Islamique El-Nagah' heet (zie document in het administratief dossier), hetgeen opmerkelijk is.

U stelde verder dat u Engels en Arabisch spreekt (gehoor CGVS, p. 4). Op de vraag of u geen Frans spreekt, antwoordde u ontwijkend dat 60 % van de Djiboutianen het leert (gehoor CGVS, p. 4). Wanneer de interviewer opwierp dat de administratie [in Djibouti] toch in het Frans is, bevestigde u dat en voegde u er andermaal ontwijkend aan toe dat u niet met de autoriteiten werkte maar handelaar was (gehoor CGVS, p. 4). Wanneer de interviewer opwierp dat u als handelaar toch ook via de administratie moest passeren en formulieren moest invullen en de vraag stelde hoe u dat dan deed als u geen Frans kende, antwoordde u dat sommige van uw broers en van jullie bedienden Frans kenden (gehoor CGVS, p. 5). Het is echter weinig aannemelijk dat u geen Frans spreekt indien u werkelijk uw hele leven permanent in Djibouti heeft gewoond zoals u beweert, vermits uit informatie waaruit het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het Frans één van de officiële talen van Djibouti is. Uit deze informatie blijkt ook dat het Frans voorbehouden is voor de hoofdstad en dan vooral voor wat betreft formele en officiële communicatie (zie informatie in het administratief dossier). Wanneer u werd gevraagd tot welke clan de president van Djibouti behoort, antwoordde u "(...) We hebben geen clans; hij is van de familie Djile denk ik. In Yemen zijn er clans, maar in Djibouti niet (...)" (gehoor CGVS, p. 12-13). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Somali's die in Djibouti leven wel degelijk tot verschillende clans behoren en dat de Djiboutiaanse president Guelleh behoort tot de Issa-clan (subclan Mamassan) (zie informatie in het administratief dossier) en dus niet tot de Djili-familie, zoals u beweert. Op de vraag of de president Somali is van origine, antwoordde u vreemd genoeg dat u soms hoorde zeggen dat hij Somali is, maar dat u het niet weet (gehoor CGVS, p. 13), hetgeen uiterst bevreemdend is voor iemand die beweert gedurende zijn hele leven in Djibouti te hebben gewoond. Uw onwetendheid is overigens des te merkwaardiger, omdat u stelde dat uw vader persoonlijk problemen had met de president van Djibouti en dat de president hem zelfs had opgebeld om uw vader te beschuldigen (gehoor CGVS, p. 9).

Hogervermelde vaststellingen laten toe om uw permanent en recent verblijf in Djibouti ten zeerste te betwijfelen, vermits de gestelde antwoorden dagdagelijkse zaken betreft die behoren tot de basiskennis van een Djiboutiaanse onderdaan met permanent verblijf in Djibouti stad. Bijgevolg ondermijnen zij al bij voorbaat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Daarnaast kunnen nog volgende opmerkingen worden gemaakt over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten waar u en uw familie het slachtoffer van zouden zijn geworden .

Voor wat betreft de problemen waar u mee te kampen had, antwoordde u dat deze enerzijds te maken hadden met uw neef M. en anderzijds met de echtgenote van de president van Djibouti (gehoor CGVS, p. 9).

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw familieband met M. – die volgens u deels aan de basis ligt van uw problemen – om verschillende redenen sterk kan worden gerelativeerd en zelfs in twijfel kan worden getrokken. Op de vraag welke relatie u precies heeft met uw 'neef' M., antwoordde u dat de moeder van M's moeder en de moeder van uw moeder zussen zijn en dat uw moeder en de moeder van M. dus nichten zijn (gehoor CGVS, p. 8), hetgeen op een eerder ver familieverband wijst. Uw neef S. H. M. A.-H. verklaarde echter in een zelfgeschreven attest ter ondersteuning van uw asielrelaas dat hij uw directe neef langs moederskant ('cousin direct maternelle') is (zie brief van uw neef in het administratief dossier), hetgeen incoherent is met uw verklaringen. Op de vraag of uw neef M. gelieerd is met de oppositie, zoals de Djiboutiaanse autoriteiten zouden denken (gehoor CGVS, p. 16), stelde u het niet te weten en voegde u er vreemd genoeg aan toe "(...) als de president er bang van is moet het waar zijn (...)". Vermits u in België bij uw neef inwoont en bovendien uw problemen deels op zijn (vermeende) oppositieactiviteiten baseert, is het ongeloofwaardig dat u zelf geen uitsluitel kan geven of uw neef actief is in de oppositie, laat staan in welke partij. Wanneer de interviewer u hiermee confronteerde, antwoordde u enkel dat u hoorde dat hij met mensen in contact is, maar dat u ze niet kent (gehoor CGVS, p. 16-17). Wanneer u er daarna door de interviewer attent wordt op gemaakt dat u aan het begin van het gehoor door het CGVS een document neerlegde waarvan u zelf zegt dat het bewijst dat uw neef hier aan oppositie doet (gehoor CGVS, p. 6), antwoordde u bevestigend en zei u dat hij zelfs minister is in de overgangsregering. Nogmaals gevraagd naar de beweging of partij waarbinnen uw neef actief was, antwoordde u dat u zweert het niet te weten en dat uw neef u de documenten heeft gegeven, zonder u uit te leggen waar het over gaat. U bevestigde nogmaals niet te weten of en welke oppositie uw neef steunt (gehoor CGVS, p. 16-17). Al deze verklaringen roepen vragen op naar de waarachtigheid van de band met en uw betrokkenheid bij uw neef en bijgevolg ook bij uw bewering dat u omwille van die familieband door de autoriteiten zou worden geviseerd op grond van vermeende steun aan de oppositie. Eveneens uiterst merkwaardig is dat – wanneer u gevraagd werd naar uw bekendheid met de affaire van rechter Borrel, waarin uw neef M. een cruciale rol speelde (zie de door u voorgelegde informatie) – u verklaarde er niet bij te zijn betrokken en te hebben gehoord dat rechter Borrel uw neef

M. heeft gesteund. U kon echter volstrekt niet toelichten in welke zin rechter Borrel uw neef steunde en u corrigeerde even later dat het ofwel de rechter zelf, of de echtgenote van Borrel was die M. steunde (gehoor CGVS, p. 18). Op de vraag wat er met de rechter is gebeurd, antwoordde u dat u er niets van weet en gevraagd waar de rechter nu is, stelde u het niet te weten (gehoor CGVS, p. 18). Wanneer u daarna de expliciete vraag werd gesteld of u niet weet waar de rechter nu is, antwoordde u aanvankelijk weer ontkennend, om daarna de wedervraag te stellen 'Is hij niet vermoord?' en er meteen aan toe te voegen dat u niet zeker bent (gehoor CGVS, p. 18). Uw onwetendheid over de zaak Borrel en over het feit of Borrel al dan niet nog leeft, is niet alleen opmerkelijk in het licht van uw beweerde band met uw neef M., maar bevestigt de hierboven geuite twijfels bij uw permanent verblijf in Djibouti vanaf uw geboorte tot 2011. De affaire van de dood van rechter Borrel is in Djibouti immers dermate bekend (en omstreden) en gedurende zoveel jaren bediscussieerd en gemediatiseerd, dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat u niet eens zou weten wat het lot is van rechter Borrel, indien u werkelijk permanent in Djibouti heeft geleefd.

Verder stelde u dat de ouders van uw neef M. in 2007 werden uitgezet naar Yemen, maar in 2009 terugkeerden naar Djibouti en dat M. zijn ouders nog regelmatig belt. U verklaarde dat de president met de vader van M. sprak en hem aanmaande om M. aan te zetten om naar Djibouti terug te keren, om er opnieuw zijn vroegere post te bekleden (gehoor CGVS, p. 17). Dit is bijzonder merkwaardig, omdat uit de documenten die uw neef u bezorgde in verband met zijn problemen in Djibouti en die u voorlegde (Attestation n° L0620/JL/MM, communiqué dd. 24/10/2007 van ARDHD) blijkt dat enkel nog zijn moeder en broers en zussen in Djibouti verblijven. Er wordt hier geen gewag gemaakt van de vader van M. of diens problemen. Indien M's vader werkelijk zou uitgezet zijn, zou dit vermeld zijn in deze documenten. Het feit dat nergens melding wordt gemaakt van M's vader doet vermoeden dat M. geen contact meer heeft met diens vader (of dat deze laatste mogelijkerwijze is overleden), hetgeen echter niet strookt met uw bewering dat M. regelmatig met zijn ouders belt. Al het voorgaande laat toe om te twifelen aan uw (nauwe) familieband met M. en bijgevolg ook aan uw beweerde vervolging op basis van deze band.

U stelde verder dat u persoonlijk problemen had met de (broer van de) echtgenote van de president van Djibouti en dat zij en vooral haar broer jullie het meest heeft lastiggevallen (gehoor CGVS, p. 9). Wanneer u gevraagd werd hoe de echtgenote van de president heet, antwoordde u enkel 'Nori' en kon u merkwaardig genoeg geen volledige naam geven (gehoor CGVS, p. 9). In werkelijkheid heet de (officiële) echtgenote van de president van Djibouti (first lady) echter K. M. H. (zie informatie in het administratief dossier en attestatie n° L0620/JL/MM dat u zelf voorlegt in het kader van uw asielaanvraag). Deze vaststellingen laten evenzeer toe om uw problemen met de president en zijn entourage te betwijfelen.

Voor wat uw bewering betreft dat u in oktober 2010, bij terugkeer uit Dubai op de luchthaven van Djibouti problemen kreeg bij binnenkomst, kan het volgende worden opgemerkt. U verklaarde dat u uw (Djiboutiaans) paspoort toen afgaf om te laten afstempelen voor binnenkomst en dat u toen gezegd werd dat u aan de kant moest gaan staan (gehoor CGVS, p. 13-14). Het is bijzonder merkwaardig dat u verklaarde dat u uw Djiboutiaans paspoort diende te laten afstempelen voor binnenkomst op de luchthaven van Djibouti, omdat het afstempelen voor binnenkomst een procedure is die gangbaar is voor buitenlanders, maar niet voor burgers van het land zelf. Dit roept dan ook vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. U stelde verder dat u toen gedurende 4 uur werd vastgehouden, maar nadien zonder meer werd vrijgelaten (gehoor CGVS, p. 13-14), hetgeen bezwaarlijk een ernstige aanwijzing vormt voor uw beweerde 'vrees voor vervolging' of voor een 'risico op het lijden van ernstige schade'.

Verder stelde u dat u diverse keren (20 keer) door de president en door G., de broer van de presidentsvrouw, beschuldigd werd van transfer van fondsen naar uw neef M. en dat onbekenden u in dat verband opbelden, dat jullie huis werd beschoten en dat u diverse malen met de dood werd bedreigd (gehoor CGVS, p. 10). Op de vraag of er ooit [door de autoriteiten] een onderzoek werd gevoerd naar de transfer van fondsen naar M., antwoordde u ontkennend en zei u dat het bij bedreigingen bleef (gehoor CGVS, p. 10). U stelde dat u ook nog beschuldigd werd van de financiering van oppositiebewegingen, maar wanneer u gevraagd werd over welke oppositiebewegingen het gaat, verklaarde u dat het niet over een precieze partij ging, dat het gratuite verklaringen waren en dat jullie niet betrokken waren in politiek (gehoor CGVS, p. 10).

Er dient overigens ook vastgesteld te worden dat u verklaarde dat F., de zus van uw neef M., in Djibouti verblijft en dat de ouders van uw neef M. in 2009 vanuit Yemen naar Djibouti zijn teruggekeerd, nadat ze in 2007 door de autoriteiten werden gedeporteerd (gehoor CGVS, p. 17). De vaststelling dat zeer dichte familieleden van uw neef M. in Djibouti verblijven en dat de ouders van uw neef M. in 2009 zelfs vanuit Yemen naar Djibouti terugkeerden, roept vragen op bij de ernst van de door u ingeroepen 'vrees voor

vervolgning' of van een 'risico op het lijden van ernstige schade', vermits u slechts een verre verwant bent van uw 'neef' M. (cf. supra). Op de vraag hoe de situatie van de ouders van M. is, antwoordde u overigens enkel 'Niemand zegt er iets over' (gehoor CGVS, p. 17).

U stelde verder dat u, uw echtgenote, uw broers en hun echtgenotes en de kinderen op 10 mei 2011 gedeporteerd werden naar Yemen (gehoor CGVS, p. 14-15). Op de vraag of de autoriteiten jullie reis betaalden, antwoordde u het niet te weten en te denken van wel (gehoor CGVS, p. 15). Op de vraag of jullie een normale check-in deden (tonen van reisdocumenten, wegen en verzamelen van bagage, ...) antwoordde u dat het een heel normale reis was, behalve voor de documenten, vermits het mensen van de veiligheid waren die jullie documenten toonden (gehoor CGVS, p. 15). De vaststelling dat jullie reis naar Yemen werd gefinancierd en dat jullie de kans kregen om bagage mee te nemen, is weinig verenigbaar met uw beweerde 'vrees voor vervolging' of met een 'risico op het lijden van ernstige schade'.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat de door u voorgelegde documenten betreft kan het volgende worden opgemerkt. Uit het geboortecertificaat dat u voorlegde, blijkt dat u in Yemen werd geboren en dat uw ouders toen in Djibouti woonden, maar het document geeft geen uitsluitend over uw permanent/recent verblijf in Djibouti, hetgeen hier precies wordt betwijfeld. Voor wat betreft het schoolattest werd hiervoor reeds opgemerkt dat het merkwaardig is dat u verklaarde naar de 'Ecole Iragienne' naar school te zijn geweest, terwijl de naam van de school 'Ecole Islamique El-Nagah' wordt genoemd en dat u niet in staat was om de school in één van de wijken van Djibouti te situeren (cf. supra). Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat op het schoolattest dat u voorlegde geen echte foto, maar een kopie van een foto voorkomt, waarop een originele stempel werd gezet, hetgeen bevreemdend is en doet twifelen aan de bewijskracht van dit document voor uw aanwezigheid in Djibouti in de periode 1986 tot 1998, laat staan voor uw permanent verblijf in Djibouti van na uw geboorte tot 2011. In het attest van de Gouvernment en 'Exil de Djibouti' (dd. 19 juni 2011) verklaart uw neef M. S. A. dat u een familielid van hem bent en dat u bij terugkeer naar Djibouti een risico op onmiddellijke arrestatie, opsluiting, foltering met mogelijk fatale afloop zou lopen. In dezelfde lijn wordt in het attest van Jean-Loup Schaal (nr. L0620/JL/MM – dd. 20 juni 2011) vermeld dat u bij terugkeer naar Djibouti onmiddellijk zal worden aangehouden en vastgehouden met een risico voor gewelddadige behandeling en zelfs buitenrechtelijke executie. Deze beweringen vinden echter geen grond in de door u afgelegde verklaringen. U had het over loze en vage telefonische bedreigingen, schieten op het huis door onbekenden en een vasthouding op de luchthaven van 4 uur, maar dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als 'vervolgning' of als het 'lijden van ernstige schade'. Voor wat betreft de brief van het 'Comité de soutien à Elisabeth Borrel' dd. 15 juli 2011, waarin gezegd wordt dat het plausibel is dat de Djiboutiaanse autoriteiten druk op u – als familielid van (uw neef) M. S. A. - uitoefenen in de nasleep van de affaire Borrel, kan worden opgemerkt dat werd vastgesteld dat u volstrekt niet op de hoogte, laat staan betrokken, bent van/bij de affaire Borrel. U wist met name niet eens met zekerheid of rechter Borrel nog in leven was (gehoor CGVS, p. 18 en cf. supra). Bijgevolg kan men zich vragen stellen over de bewijswaarde van de uitspraken van een steuncomité van de echtgenote van rechter Borrel voor wat uw asielaanvraag betreft, vermits zij u niet persoonlijk kennen. In het document van 'the Oslo Center for Peace and Human Rights' dd. 24 juni 2011 wordt vermeld dat uw neef M. A. een betrouwbaar iemand is, hetgeen echter geen bewijs inhoudt voor de door u aangehaalde 'vrees voor vervolging' of voor een 'risico op het lijden van ernstige schade'. Het ongedateerde attest van uw neef S. H. M. A.-H. werd hierboven reeds besproken. De kopie van de identiteitskaart van uw neef is niet bewijskrachtig voor uw familieband met hem en evenmin voor de door u aangehaalde vervolging.

De diverse internetartikels en het perscommuniqué van het 'Cour Internationale de Justice' van Den Haag (dd. 2 november 2007) betreffen de oppositieactiviteiten van uw neef M. S. A., de affaire Borrel en de uitzetting uit Djibouti van familieleden van uw neef M. in 2007, maar houden geen bewijs in voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en uw uitzetting in Djibouti in 2011.

U legde geen documenten voor om uw reisweg vanuit Djibouti naar Yemen en vanuit Yemen naar België te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3.2. Verzoeker stelt dat hij zijn hele leven in Djibouti stad heeft gewoond vanaf zijn geboorte (maart 1981) tot aan zijn deportatie in mei 2011. Hij zou nauwe familiebanden hebben met een erkend vluchteling in België waardoor hij ook in moeilijkheden geraakte in Djibouti. De CGVS concludeerde echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijfplaats in Djibouti stad en dat verzoekers familieband met M. sterk kan worden gerelativeerd en zelfs in twijfel kan worden getrokken. De CGVS meent dan ook dat niet aannemelijk is dat verzoeker omwille van deze familieband door de autoriteiten zou worden geviséerd, dat het betwifelbaar is dat verzoeker persoonlijke problemen zou hebben met de president en zijn entourage en dat verschillende vaststellingen weinig verenigbaar zijn met de beweerde vrees voor vervolging.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers beweerde Djiboutiaanse permanente verblijf kan worden betwisteld wanneer uit het CGVS-verhoor (gehoorverslag CGVS p. 3) blijkt dat verzoekers huwelijk in 2000 enkel in Jemen en niet in Djibouti werd geregistreerd. De Raad ziet niet in waarom verzoeker – die op het moment van het huwelijk beweerdelijk al 19 jaar in Djibouti verbleef – dit huwelijk in Jemen zou registreren te meer nu het huwelijksfeest ook in Djibouti plaatsgreep (CGVS-verhoor). Verzoeker betwist dat de commissaris-generaal enkel op basis van eigen informatie over de geografische indeling en maatschappelijke samenstelling van Djibouti - het al dan niet bestaan van 'quartiers' en clans - kan besluiten dat verzoeker onvoldoende kennis bezit om een permanent verblijf in Djibouti aan te tonen. Echter een Cedoca-onderzoek wordt verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die zich baseren op talrijke objectieve bronnen. Het komt verzoeker toe deze desgevallend concreet te betwisten op basis van objectieve informatie, wat *in casu* niet gebeurt. Derhalve wordt dit argument niet nuttig aangevoerd. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Zo kan inderdaad blijken dat

verzoeker niet bekend is met de indeling van de stad Djibouti terwijl dergelijke kennis gemeengoed moet zijn bij zakenmannen uit deze stad. Bijkomend kan worden opgemerkt dat uit het neergelegde woonattest duidelijk blijkt dat Djibouti stad wel degelijk onderverdeeld is in wijken ('quartiers'), hetgeen de tekortkomingen in verzoekers verklaringen nog versterkt.

Verzoekers bewering dat de inhoud van het neergelegde schoolattest 'Ecole Islamique El-Nagah' niet redelijk wordt tegengesproken, berust op een onvolledige of onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat *"Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat op het schoolattest dat u voorlegde geen echte foto, maar een kopie van een foto voorkomt, waarop een originele stempel werd gezet, hetgeen bevreemdend is en doet twifelen aan de bewijskracht van dit document voor uw aanwezigheid in Djibouti in de periode 1986 tot 1998, laat staan voor uw permanent verblijf in Djibouti van na uw geboorte tot 2011"*. Hieruit blijkt dat terecht werd besloten dat de bewijskracht van voorliggende document niet kan overtuigen. Documenten zijn slechts een element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Immers waar verzoeker verder meent dat de ligging van de betreffende 'Ecole Islamique El-Nagah' niet redelijk wordt tegengesproken, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal niet de ligging op zich betwist, doch hieromtrent vaststelde dat verzoeker deze school niet correct kon situeren in één van de wijken van Djibouti (gehoorverslag CGVS p. 5), wat verzoekers verklaring onderuithaalt jarenlang dagelijks naar deze school te zijn gegaan om lager en secundair onderwijs te volgen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Daar waar verzoeker tot slot stelt de volksnaam van zijn school te hebben gebruikt, is het aan verzoeker hiervoor concrete en objectieve informatie aan te dragen die dergelijke stelling kan onderbouwen. Bij gebreke hiervan, blijft dit een loutere boute bewering.

3.2.2. Wat verzoekers onkunde van de Franse taal betreft, herhaalt verzoeker dat zijn broers en sommige bedienden het Frans wel machtig waren waardoor die indien nodig de communicatie in het Frans konden voeren. Verzoeker verwijst naar bepaalde passages uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en stelt tevens dat, hoewel de laatste jaren het Frans de taal van het onderwijs is, men erna niet in een Franstalige omgeving terecht komt. Verzoeker beperkt zich tot een onvolledige lezing van de objectieve landeninformatie in het administratieve dossier waaruit overduidelijk blijkt dat het Frans de hoofdtal is in het onderwijs in Djibouti en elke officiële communicatie met de Djiboutiaanse autoriteiten in het Frans dient te verlopen. Gezien verzoeker beweert en met attesten ondersteunt, dat hij in Djibouti stad zijn lagere en secundaire onderwijs heeft voltooid, is het derhalve niet aanvaardbaar dat hij het Frans onkundig is, zelfs geen elementaire kennis heeft noch kennis als tweede taal. Dit klemmt te meer nu verzoeker als onderdirecteur in een import- en exportbedrijf het Frans machtig moest zijn voor zijn professionele activiteiten met de Djiboutiaanse administratie, waar het Frans als officiële taal in documenten en communicatie gebruikt wordt. Zelfs al liet verzoeker zich bijstaan door broers en bedienden dan nog moest verzoeker ook na zijn schooljaren nog frequent het Frans beroepshalve aanwenden indien hij in Djibouti woonde en werkte. Zijn gebrek aan kennis van het Frans is aldus wel een indicatie dat hij niet in Djibouti leefde.

3.2.3. Wat het voorgelegde *"Attestation de Résidence"* betreft, merkt de Raad vooreerst op dat hij geen geloof hecht aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder is het ten eerste bevreemdend dat er geen enkele officiële hoofding op dit document staat, noch enige andere identificatie van de autoriteit verantwoordelijk voor de afgifte van dit stuk en waaruit de authenticiteit kan blijken. Verzoeker gaat er in deze opnieuw aan voorbij dat hij niet louter documenten dient neer te leggen maar dat hij aannemelijk moet maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn, alwaar verzoeker eveneens in gebreke blijft.

Daar waar verzoeker verder opwerpt dat hij, ten tijde van het gehoor, niet geconfronteerd werd met de bestaande twijfels aangaande zijn vermeende verblijf in Djibouti, benadrukt de Raad dat de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken. Het CGVS is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat hij een

administratief rechtcollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Daarenboven is geenszins aangetoond dat het hier vergelijkbare zaken betreft.

3.2.4. Verzoeker betwist dat hij verklaard heeft dat hij zijn paspoort heeft moeten laten afstempelen bij binnenkomst in Djibouti en stelt dat hij enkel over het tonen van het paspoort heeft gesproken. Verzoekers bewering dat ongetwijfeld een probleem van nuance in de vertaling tot dit misverstand heeft geleid kan niet blijken uit zijn eigen ondubbelzinnige verklaringen *“Ik gaf paspoort om stempel in te zetten dat ik binnenkwam (...)”* en wanneer hem nadien nogmaals gevraagd wordt *“u gaf uw paspoort om er een stempel in te zetten?”* hij dit niet ontkende (gehoorverslag CGVS p. 13-14). Bijgevolg kan bezwaarlijk worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een vertaalfout of nuancefout. Bovendien kan uit deze verklaringen blijken dat verzoeker geen Djiboutiaans paspoort had nu enkel vreemde paspoorten voor binnenkomst en vertrek worden gestempeld. Verzoeker had dus een vreemd paspoort en kwam *in casu* uit Jemen, wat de reeds eerder opgeworpen ongeloofwaardigheid van zijn bewering zijn hele leven in Djibouti stad te hebben gewoond, nog verder versterkt.

3.3. Verzoeker toont evenmin een nauwe familieband met M.S.A. aan. Verzoeker licht toe dat M.S.A. met ‘cousins directes’ mogelijkerwijze gewoon duidde op het feit dat zij geen aangetrouwde familie zijn. Dergelijke veronderstelling doet echter niet af aan de vastgestelde incoherentie. Verzoekers verklaringen over de vader van M.S.A. zijn evenmin correct. De bestreden beslissing maakt melding van de uitzetting van de ouders van M.S.A. in 2007 en hun terugkeer naar Djibouti in 2009, terwijl verzoeker verklaarde dat de vader van M.S.A. in 1987 was overleden. De *a posteriori* toelichting in het verzoekschrift dat, in de Islamitische traditie, onder “vader” ook diens oudere broer moet worden begrepen, overtuigt niet, te meer daar er in het gehoorverslag (p. 17) veelvuldig over “de ouders” en “de vader” van M.S.A. wordt gesproken, zonder dat verzoeker dit corrigeerde.

3.4. Verzoeker meent dat de essentiële vraag in dit asiëldossier zich niet stelt naar de effectieve uitoefening van politieke activiteiten, noch naar de kennis van verzoeker over die activiteiten maar bij de bestaande overtuiging in hoofde van de autoriteiten zelf *“namelijk of de autoriteiten geloven dat de betrokkene banden heeft met de oppositie en hem ziet als een bedreiging (ook in de zaak Borrel) en daarnaar handelt”*.

3.4.1. De Raad benadrukt dat de vrees van verzoeker gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij verzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). In deze spreekt de Raad zich immers uit over verzoekers asielaanvraag en niet over deze van M.S.A. zodat de Raad beoordeelt in welke mate verzoeker beweerdelijk in de negatieve belangstelling van de Djiboutiaanse overheid zou staan. Verzoekers kennis van de activiteiten van M.S.A. is wel degelijk van belang om zijn beweerde familiale band en de beweerde hieruit voortvloeiende vervolging te adstrueren. Daar waar verzoeker verwijst naar de neergelegde stukken inzake de politieke affiliatie van M.S.A. en diens betrokkenheid bij de zaak Borrel, stelt de Raad vast dat verzoeker allerminst kennis heeft van deze zaak, noch van de rol van M.S.A. hierin en daarenboven zeer onwetende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de politieke activiteiten van M.S.A. (gehoorverslag CGVS p. 16-17). Dat verzoeker verder stelt dat hij veel juiste inlichtingen over zijn neef en zijn familie kon geven tijdens het verhoor, kan niet blijken uit het gehoorverslag. Verzoekers onwetendheid kan minstens aantonen dat verzoeker doorheen deze jaren niet bij de familieproblemen betrokken was noch er over hoorde terwijl dit onvermijdelijk zou geweest zijn indien hij inderdaad nauwe familiecontacten had of zelfs indien hij in Djibouti zou gewoond hebben. Dit ontkracht zowel zijn dichte familieband als zijn fysieke aanwezigheid in Djibouti. Dat M.S.A. de vragenlijst van verzoeker zou hebben ingevuld, bewijst geenszins een dichte familiale band tussen beiden, noch dat verzoekers beweerde vervolging zijn oorzaak zou vinden in het politieke profiel van M.S.A.

3.4.2. Verzoeker legt ook over zijn problemen incoherente en onverzoenbare verklaringen af. Zo is niet aannemelijk dat verzoeker in deze vragenlijst, wanneer gevraagd wordt of verzoeker ooit gearresteerd of vastgehouden werd, stelt dat er *“Plusieurs convocations par la SAS et la police. Dans les locaux de la SAS”* zijn, terwijl hij op het CGVS nooit over formele inbeschuldigingstellingen sprak en er evenmin sprake is van vervolging door de SAS, of door de politie. Dergelijke tegenstrijdigheden heffen de waarachtigheid van de beweerde vervolgingen op, zo niet tonen ze ontegensprekelijk aan dat M.S.A. - de invuller van deze vragenlijst - een totaal ander asiërelaas schetst dan verzoeker tijdens het gehoor

op het CGVS. Dit sluit dan ook opnieuw een dichte betrokkenheid tussen beide personen uit. De bijgevoegde kopie van de identiteitskaart van M.S.A. kan dit niet herstellen.

3.4.3. Ook indien verzoekers verklaringen waar zouden zijn, *quod non*, dan toont hij zijn actuele vrees niet aan. Uit het gegeven dat de moeder, broer en zus van M.S.A., na gedeporteerd te zijn in 2007, in 2009 opnieuw teruggekeerd zijn naar Djibouti, blijkt dat de (subjectieve) vrees van de zeer dichte familie van M.S.A. niet (meer) opweegt tegen hun wens om terug te keren en zij (hebben kunnen) verzaken aan hun nood aan internationale bescherming. Dit ondergraaft fundamenteel verzoekers nood aan bescherming, te meer daar verzoeker in deze evenmin melding maakt van familieleden die beroep dienen te doen op internationale bescherming. Verzoeker brengt overigens geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn asielaanvraag niet individueel werd behandeld, zodat dit verwijt ongegrond is. Daarenboven houdt dergelijke individuele behandeling tevens in dat verzoeker zich niet kan beperken tot de verwijzing naar het vluchtelingenstatuut en de asielmotieven van M.S.A. (of diens broers), maar zelf moet aantonen dat hij zich kan beroepen op diezelfde gebeurtenissen en omstandigheden die aan het asielrelaas van M.S.A. ten grondslag liggen. Zulks is geenszins het geval, integendeel verzoeker maakt zelfs de band tussen zijn beweerde vervolging en die van M.S.A. niet aannemelijk, derhalve wordt dit argument niet nuttig aangehaald. Daar waar verzoeker het CGVS verwijt niet eens de moeite te hebben gedaan om de verklaring van M.S.A. na te trekken of om deze persoon te ondervragen als getuige, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.4.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een attest neer van de "*Fédération internationale des ligues des droits de l'Homme*" van 19 januari 2012 dat de feiten in de zaak van rechter Borrel bevestigt, die overigens niet worden betwist, evenmin als de gevolgen hiervan voor M.S.A. en zijn familie. Daarnaast legt verzoeker een persoonlijke getuigenis voor van R.S., die de familie van M.S.A. kent en de uitdrijving van deze familie uit Djibouti. Daargelaten dat beide attesten de problemen van de familie niet actualiseren, kunnen de attesten verzoekers nood aan bescherming niet aantonen. Immers kan niet worden ingezien hoe verzoeker kon uitgewezen worden uit Djibouti wanneer hij niet aantoonde dat hij er (permanent) verbleef. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geboren is in Jemen, hij geen school liep in Djibouti, geen Frans spreekt, en huwde in Jemen waar het huwelijk is geregistreerd. Voorts stelt verzoeker drager te zijn van een Jemenitisch paspoort dat door de Jemenitische autoriteiten is uitgereikt en waarin een visum werd aangebracht (CGVS-verhoor p. 6). Gezien het voorgaande is het ten zeerste ongeloofwaardig dat verzoeker sinds vlak na zijn geboorte permanent in Djibouti stad zou hebben verbleven. Derhalve zijn de hierop gebaseerde asielmotieven niet aannemelijk.

3.4.5. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het herhalen van het asielrelaas, het minimaliseren en tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van niet-pertinente toelichtingen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

3.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK